

DE AVONTUREN VAN KABOUTER
DUIMELOT

© PetraLouise Muris

**korte voorlees verhaaltjes
 voor 5\ 6 jarigen**

De avonturen van kabouter Duimelot.

Geschreven en geïllustreerd

door PetraLouise Muris

voorleesverhalen rond 5 jaar

destijds korte verhalen voor Buvelio speeltuinvereniging Rijswijk
geschreven
als 'tante Ellis vertelt'

dit boek is auteursrechtelijk beschermd via
File Reg International

bladzij

Verhaal

3	1	Joekel in het leefnet.
6	2	Het monster.
9	3	Bram de wesp.
12	4	Het ringetje.
14	5	De kerstster.

VERHAAL 1 JOEKEL IN HET LEEFNET.

In het grote toverbos heeft het zojuist geregend.
De grote regenwolk is overgewaaid, nu schijnt de
zon weer.

De vele kleine paddenstoelen huisjes glanzen in de
zonnestrallen.

In één daarvan woont kabouter Duimelot.

Hij staat voor het raam en zucht: 'hè, hè, nu kan ik
naar buiten. Ik ga beukenootjes rapen voor de
taart die ik straks ga bakken.'

Omdat de grond nat en drassig is doet hij zijn
kaplaarsjes aan en loopt zijn paddenstoelen huisje
uit.

De grond is erg modderig, daarom zakken
Duimelot's voetjes steeds dieper in de modder.

'Nou, nou,' moppert hij: 'ik kom haast niet vooruit!'

Opeens staat hij stil, niet omdat hij vast in de
modder zit maar omdat hij een mens ziet.

Duimelot is bang voor mensen.

Er zit een visser langs de slootkant, hij haalt net een
vis uit het water.

Duimelot schrikt als hij zijn vriend Joekel de snoek
ziet spartelen aan de scherpe haak aan het eind
van de hengel.

'Arme Joekel,' zucht hij: 'ik heb hem zo vaak
gewaarschuwd om niet in een haak te bijten.
Ik moet hem redden!'

De visser gooit Joekel met een smak in zijn leefnet.
Het leefnet is te klein voor Joekel, hij kan zich
nauwelijks bewegen.

Toch probeert hij eruit te springen.

Omdat het leefnet smal toeloopt kan Joekel er niet uit ontsnappen.

Kabouter Duimelot ontdekt stevige leliebladeren in de sloot.

‘Daar kan ik vast overheen springen.’ denkt hij. Met grote sprongen springt hij van blad op blad, totdat hij aan dezelfde kant is als de visser.

Nu kan hij bij het leefnet.

‘Joekel!’ roept Duimelot: ‘ik kom je redden! Ik zal eerst het leefnet losmaken want die zit vast in de grond met een haak. Even geduld jij bent zo weer vrij.’

Duimelot rukt en trekt aan de haak maar die zit stevig vast.

Dan ziet hij het touw om de haak.

‘Als ik dat eroverheen trek zakt het net naar de bodem van de sloot.’

Nu trekt hij aan het touw.

Het net deint heen en weer in het water maar meer ook niet.

‘Het lukt niet Joekel! Ik ga hulp halen, ik ben snel weer terug!’

‘Als jij maar opschiet.’ jammert Joekel: ‘ik wil niet in de koekenpan.’

Kabouter Duimelot rent door het hoge gras en ziet tot zijn geluk Bolle het everzwijn.

‘O, wat een geluk Bolle, jij moet mij helpen! Zie jij daar die visser? Hij heeft Joekel de snoek gevangen, nu zit hij in een net en ik ben niet sterk genoeg om hem te redden.’

Bolle knort: ‘knor, dat knap ik wel even op.

Laat mij mijn gang maar gaan. Moet je opletten.’

Bolle holt luid knorrend op de visser af.
Die schrikt zo erg dat hij zijn hengel laat vallen en er
vandoor gaat.

Dan trekt het everzwijn met zijn slagstanden het touw
over de haak.

Het leefnet zakt naar de bodem van de sloot.
Joekel zwemt er moeiteloos uit.
'Hoera ik ben vrij!' roept die en zwemt snel weg.
'Hij heeft mij niet eens bedankt,' moppert Bolle
geërgerd, hij verdwijnt weer in het bos.

'Ik ga naar huis,' denkt kabouter Duimelot: 'ik maak
vandaag geen taart.
Hij springt over de leliebladeren terug naar de
overkant.
Hij zucht: 'wat ben ik blij dat mijn vriend Joekel is
gered.'

VERHAAL 2 HET MONSTER.

In het bos is het donker.

Als in de verte een kerkklok twaalf uur slaat, ligt kabouter Duimelot lekker te slapen tussen zijn warme dekentjes.

Hij droomt van de zomer, van de groene blaadjes en van kleurrijke bloemetjes.

'Krss!' klinkt het plotseling keihard.

Kabouter Duimelot zit opeens klaarwakker en kaarsrecht in zijn bed.

'Wat hoor ik? Wat was dat voor een geluid?' schrikt hij en tuurt in de duisternis.

'Krss!' klinkt het weer heel hard.

Met grote ogen en bibberend van angst staat het kaboutertje op en kijkt stiekem uit zijn venstertje.

'Krss!' gaat het weer.

Van angst bonst Duimelot's hartje in zijn keel.

'Wat is dat toch!' denkt hij.

Hij schrikt enorm als er plotseling een groot monster tegen het raampje vliegt.

'Help!' gilt hij en springt snel zijn bed in, zijn bol diep onder de dekens.

'Krss!' klinkt het weer.

'Ik moet toch gaan kijken,' denkt hij: misschien heb ik mij vergist en is het geen monster.

Het is ook zo donker buiten.'

Op zijn bibberbeentjes loopt hij naar de voordeur en doet die heel langzaam open.

'Nou, nou, dat wordt eens tijd zeg!

Ik maar kloppen en roepen en jij slaapt maar door!'

‘Och, bent u het juffrouw nachtvlinder?
Ik dacht dat er een monster voor mijn raam vloog.
Ik ben uw verjaardagsfeest vergeten.
Ik ben zo moe, ik wil eigenlijk slapen.’

‘Onzin! Slapen doe je maar overdag net als ik.
Jij hebt beloofd om te komen.
Kleedt je snel aan want iedereen wacht op jou.
Al is de maan nu niet te zien door de bewolking,
is het toch bijna volle maan, dan ben ik echt jarig.’

Kabouter Duimelot vliegt op de rug van juffrouw
nachtvlinder naar het feest.
Daar wordt om hem gelachen omdat hij dacht dat
juffrouw nachtvlinder een monster was.
Hij kan er zelf ook om lachen.

Het feest duurt totdat de zon haar eerste stralen laat
zien.

Iedereen gaat naar huis.
Kabouter Duimelot wordt thuisgebracht door
juffrouw nachtvlinder.

‘Vond jij mijn feestje gezellig?’ vraagt zij.
‘Het was heel leuk, maar nu verlang ik naar mijn
bedje.’

‘Ik ook. Welterusten Duimelot.’
Juffrouw nachtvlinder vliegt weg.

Duimelot stapt tevreden zijn bed in.
Als de zon hoog aan de hemel schijnt, droomt hij
van het feest.

VERHAAL 3 BRAM DE WESP.

Kabouter Duimelot rekt zich uit en springt uit zijn bedje. Hij kijkt door zijn venstertje en ziet dat het buiten nevelig is.

'Brr,' bibbert hij: 'wat is het koud!'

Het liefst was kabouter Duimelot weer tussen zijn warme dekentjes gaan liggen, maar zijn buikje knort van de honger en hij heeft dorst.

'Ik ga mij eerst wassen.' denkt hij.

Omdat de paddestoel geen badkamer heeft wast hij zich altijd in de keuken.

Slaperig draait hij aan de kraan.

'Wat is daarmee aan de hand?' vraagt hij zichzelf verbaasd af: 'er komt geen water uit de kraan.'

Ik zal naar buiten moeten, misschien is er iets kapot.'

Hij trekt zijn ochtendjasje aan en strompelt naar buiten.

De ochtendnevel voelt koud aan, hij bibbert ervan.

Dan ziet hij tot zijn

ergernis Bram de wesp in een waterplas dansen.

Bram is een vervelende wesp die iedereen pest.

Bram schreeuwt: 'ha, ha, jij hebt geen water meer hè Duimpie, nou hier is genoeg! Kom het maar halen als je durft!'

'Wat heb jij met mijn waterleiding gedaan, vervelende wesp!'

'Dat zie je toch wel sufkop, ik heb hem kapot gemaakt. Ha, ha, net goed!'

'Wat ben jij toch gemeen!' gilt Duimelot boos: 'jij hebt mijn waterleiding helemaal verwoest!' 'Pfft, waterleiding, zeker die stomme rietstengels.' schreeuwt Bram.

Duimelot houdt de rietstengels tegen elkaar en probeert hen in elkaar te schuiven.

Bram stampst ondertussen de rietstengel aan het uiteinde stuk.

'Ha, ha,' gilt die: 'nou valt die helemaal niet meer te maken. Nou zal je uit de waterplas moeten slobberen, dat durf je toch niet! Jij bent bang dat ik je ga prikken hè?'

Bram buldert van het lachen, hij stampst driftig in de waterplas.

Hij spettert Duimelot kletsnat.

'Niet doen lelijkerd!' schreeuwt het kabouterdje.

'Zal ik jou eens prikken?' dreigt Bram.

'Je doet maar Bram, ik laat mij niet bang maken.'

Duimelot wacht met zijn handjes in zijn zij.

Bram is verbouwereerd, iedereen is bang voor hem.

Waarom kabouter Duimelot niet?

'Ik krijg je nog wel!' schreeuwt Bram, hij vliegt weg.

'Poeh, dat wordt mij een dag!' zucht kabouter

Duimelot: 'van slapen zal niets meer terecht komen.

Ik moet eerst nieuwe rietstengels plukken.

Ik zal een hele nieuwe waterleiding moeten aanleggen, dan doet mijn kraantje het weer.

Als het werk erop zit zucht Duimelot: 'als die wesp maar niet terugkomt, dan kan ik weer beginnen.'

Bram is niet meer teruggekomen.

VERHAAL 4 HET RINGETJE.

'Kwak, kwak, kwak!' snerpt waggel de eend voor het paddenstoel huisje van kabouter Duimelot.

'kwak, kwak, kwak, kom eens kijken wat ik gevonden heb?'

Duimelot springt uit zijn bed, hij wrijft in zijn oogjes, hij heeft nog slaap.

Hij kijkt uit zijn venstertje en ziet zijn vriendje waggel de eend.

'Kom toch kijken!' snerpt Waggel: 'ik heb wat gevonden!'

Kabouter Duimelot ziet dat Waggel een pakje heeft, daarom komt hij naar buiten.

'Is dat voor mij? Ik ben toch niet jarig? Wat is het?' vraagt hij.

'Kwak, kwak, ik weet het niet. Er zit een papiertje omheen met een mooie strik.' snerpt Waggel:

'kwak, ik krijg het niet los.'

'Geef het maar aan mij, ik maak het pakje wel open.'

Duimelot frutselt aan het strikje.

'Zo, die is los, nu nog het papiertje.'

Duimelot frunnikt aan het papiertje en die valt in het gras.

Nu ziet Waggel een mooi doosje, hij vraagt zich af wat er in zit.

'Kwak, kwak! Wat een prachtig doosje! Maak die eens open?'

Met trillende handjes maakt Duimelot het doosje open.

'Ach Waggel wat een mooi cadeau! Wat ben ik daar blij mee!'

Kaboutert Duimelot kijkt naar een ringetje in het doosje dat glinstert in de zonneschijn.

'Kwak, kwak, geef hier! Ik heb het pakje toch gevonden? Nou, dan is het van mij!'

Hij trekt snibbig het pakje uit de handen van het kaboutertje.

Waggel waggelt weg met het ringetje tussen zijn snavel.

Het doosje laat hij liggen.

'Waggel kom terug! Je kan dat ringetje niet houden! Dat ringetje is van iemand en je kan het niet eens zelf dragen! Jij hebt vleugels Waggel! Jij hebt geen vingertjes! Het is van iemand die het vast terug wil.'

'Kwak, het is toch van mij!' gilt Waggel, hij waggelt snel naar de sloot, want daar kan het kaboutertje hem niet pakken.

Naast de sloot loopt een klein meisje, zij huilt.

Zij kijkt aldoor naar de grond en schopt af en toe rietstengels opzij.

'Zie je dat Waggel? Zie jij dat meisje? Zij zoekt vast het ringetje! Zij is erg verdrietig.

Toe Waggel geef haar het ringetje.'

'Kwak, kwak, ach wat huilt zij, ik word er ook verdrietig van,' snatert Waggel: 'ik moet het wel teruggeven hè?'

Waggel klautert uit de sloot en waggelt naar het meisje.

Hij laat het ringetje keurig voor haar voetjes op de grond vallen.

Het meisje kijkt verbaasd naar het eendje.

‘Heb jij mijn ringetje gevonden, hoe weet je dat het van mij is? Wat lief van je klein eendje, maar waar is het doosje? Waar is het papiertje en waar is het strikje?’

Waggel snatert, maar het meisje verstaat hem niet. Dan bukt zij plots voorover om hem te aaien.

Waggel fladdert de sloot in, hij wil niet geaaid worden.

Dan huppelt het meisje vrolijk weg.

Zij ziet het kabouterijtje niet dat achter een boom staat.

Die komt tevoorschijn als zij uit het zicht is.

Hij loopt naar de sloot en roept Waggel.

‘Zij is blij dat zij haar verjaardagscadeau terug heeft, Waggel. Dat was erg aardig van je.’

‘Kwak,’ snatert Waggel: ‘die ring paste mij niet, ik zou hem ook verliezen.’

‘Krijg ik een cadeau van jou als ik jarig ben? vraagt Duimelot.

‘Kwak, je krijgt geen ring. Hoe zou ik daar aan moeten komen? Ik zing wel een liedje, is dat ook goed?’

Kabouter Duimelot lacht: ‘ha, ha, eenden kunnen niet zingen.’

Hij loopt vrolijk naar zijn paddenstoel.

VERHAAL 5 DE KERSTSTER.

Boven aan de heldere hemel straalt een grote ster.
Erik de raaf zit op een tak, hij kijkt ernaar.

'Tjonge,' denkt hij: 'zou dat de ster van Bethlehem zijn? Ik heb nog nooit zo'n grote ster gezien.'

Hij fladdert naar het paddenstoelen huisje van kabouter Duimelot.

'Kom buiten!' krast hij: 'kom naar de grote ster kijken. Het is vast de ster van Bethlehem.

Ik denk dat er een koning is geboren.'

'Welnee, dat is zo'n tijd geleden,' grinnikt kabouter Duimelot: 'laten wij het aan meester Uil vragen, die weet er vast meer van. Die is zo wijs, hij weet alles.

'Klim op mijn rug dan vliegen wij erheen.' krast de raaf: 'ik hoop dat hij thuis is, want hij is vaak op jacht.'

De deur van de uilenboom staat wagenwijd open.

'Dag meester uil!'

'Kom binnen kinderen,' gniffelt de wijze uil: 'wat kan ik voor jullie betekenen? Waar kijken jullie naar? Jullie zijn zo stil, is er wat?'

'Waarom heeft u een klein dennenboompje in uw uilenboom staan.

Een boom in een boom is wel een beetje vreemd.'

'Tja kindertjes, het zit zo. Binnenkort is het Kerstmis en dan hebben de mensen een boom in hun kamer. Ik vind dat erg gezellig staan en daarom tuig ik ook ieder jaar een boom op. Hoe vinden jullie die glazen ballen en de ster in de top?'

'Ha, ha, ik vind het gek staan!' schatert Erik de raaf.

'Dat doet mij verdriet,' jammert meester uil: 'ik vind het zo prachtig. De glazen ballen glanzen in het maanlicht en de sterren. Ik vind dat iedereen in ons toverbos maar eens aan een kerstboom moet beginnen.'

'Ik vind het wel leuk hoor.' sust Duimelot : 'ik ga morgen een boompje zoeken.'

'Hebben jullie trek in iets lekkers?' vraagt meester uil: 'ik heb net een vette muis gevangen.'

'Nee dank u wel.' grinnikt kabouter Duimelot: 'ik heb al gegeten.'

'Ik ook.' krast Erik de raaf.

'Als jullie er geen bezwaar tegen hebben, ga ik nu mijn maaltijd nuttigen.'

'Dan gaan wij maar, dag meester uil.'

'Dag kinderen, tot ziens.' groet meester uil.

'Ach, we hebben helemaal vergeten naar die ster te vragen!' schrikt Erik de raaf.

'Misschien is het een kerstster, ja dat zal het zijn.' weet Duimelot: 'zullen wij morgenmiddag een klein boompje zoeken, Erik?'

'Voor mij geen boom, waar zou ik die moeten plaatsen?'

Op een tak?'

Ik help jou wel zoeken, maar meer ook niet.' krast Erik.

EINDE